

Vand, at det synes en hel Revolution, naar en Gang imellem en Fisk slaar en Volte mod Overfladen, hvis Ensformighed hist og her afbrydes af nydelige gule Aakander med stive grønne Blade. Stilheden har smittet Skovene, Fuglene tier, Dyr synes her ikke at være og Mennesker endnu mindre.

Men det lille hvide straaetækte Hus da? Hvilken livstræt Eksistens mon det laaner Skjul?

Jeg gaar rundt om Huset og kigger ind ad de bitte smaa, skæve Vinduer. Pludselig begynder en Hund at gø som rasende. Det er en lille, sort- og hvidspættet Fyr, der staar i Lænke. Paa Trods af min egen Teori om det forkastelige i at klappe Lænkehunde, nærmer jeg mig den og begynder at kærtogte den, saa glad bliver jeg over at finde et levende Væsen i denne Udørk. Hunden bliver straks kælen og slikker min Haand. I det samme gaar Døren til Hytten op, og en høj, rank, gammel Kone kommer til Syne:

„Tag Dem i Agt for Hunden, De skal ikke røre den, den er lumsk. Ja, jeg mener nu egenlig, at naar jeg sætter den i Lænke, har jeg gjort mit; saa kan Folk selv vare sig; jeg har ingen Skyld, hvis den bider.“

„Den ser saa god ud,“ indvendte jeg.

„Ja, saa længe De klapper den, men naar De gaar, bliver den vred.“

Jeg rejste mig. I et Nu havde Hunden naget sig fast til min Kjole og revet en lang Flænge i den.

„Ja, der kan De selv se,“ sagde Konen, „kom nu ind og lad mig hjælpe Dem.“

Jeg traadte ind over Tærsklen. Døren var saa lav, at jeg maatte bøje Hovedet. Saa stod jeg i Køkkenet. Det havde en aaben Skorsten, hvor en Gryde med noget tørret Fisk stod over et Par Pinde og kogte. Træsløve, to Lurfade og nogle Trækruse fuldstændiggjorde Inventaret. Paa Bordet laa Resten af et stort Landbrød, og oppe paa en Hylde stod et Par Flasker hjemmebrygget Øl.

„Bor De ganske alene her?“ spurgte jeg.

„Ja.“

„Sommer og Vinter?“

„Altid,“ sagde hun smilende.

„Det maa da være skrækkeligt,“ udbrød jeg uvilkaarligt, „og der kommer aldrig nogen til Dem?“

„Aa, det bliver en Vane,“ sagde hun langsomt og roligt. „I Begyndelsen jeg kom her til, det var lige, da jeg var bleven gift, syntes jeg ikke, jeg kunde blive her en Dag, og nu har jeg været her i 40 Aar. Nu tror jeg ikke, jeg kunde finde mig i at leve blandt andre Mennesker.“

„Men Deres Mand — —“

„Han døde en halv Snes Aar efter, at vi var komne sammen.“

„Har De da ingen Børn?“

„Jeg havde et Par Smaapiger. Men se — den ældste hun vilde nu ikke som jeg vilde — saa kom hun i Ulykken; ja hun har gjort mig megen Sorg, men Vorherre har vendt alt til det bedste, nu er hun en skikkelig Mands Kone derovre i Amerika.“

„Og den anden?“

„Hun tjener paa en Gaard langt her fra, men hun ser da ind til sin gamle Mor en Gang imellem.“

Der blev en Pavse, som jeg benyttede til at tage den gamle Kone lidt nøjere i Øjesyn. Hun havde et vejrbidt, men friskt og sundt Ansigt, et Par venlige Øjne, en

bred Pande, der var stærkt furet. Haaret var graat, men kun lidt af det var synligt. Resten gemtes bag et hvidt Lin, saaledes som Bønderkonerne plejer at bære det. I øvrigt var hun neppe fra Landet, hun talte fuldstændig uden Dialekt. Hun var meget høj og mærkelig rank for sin Aleer; hun var over 70. Hendes Paaklædning var yderst tarvelig, men meget proper.

„Hvad døde Deres Mand af?“ spurgte jeg lidt efter.

„Han var ikke rigtig i Hovedet, Staklen. Det var strengt for mig, kan De tro, de Aar, han ingenting kunde fortjene, og Børnene var smaa. Men saa var det, vi kom til at kende Grevens. Se, det var en Dag, at Greven havde anskudt et Dyr; det kom løbende halvdødt ind i vor Have. Saa tog min Mand det og holdt det i sine Arme, til Greven naaede hen til ham. Den Ærlighed kunde Greven aldrig glemme ham, for vi kunde have beholdt Dyret og spist det, uden at nogen havde vidst, at det var os, der havde taget det, og vi kunde have trængt til det, Gud bedre det, for vi havde ikke haft Brød i Huset paa mange Dage. — Men den næste Morgen sendte Greven os 10 Daler.“

„Saa den Gang lønnede det sig jo at være ærlig.“

„Ja, og siden efter med. Greven huskede altid paa os; saa med Arbejde, naar han havde noget, og saa med et og andet. — Men vi staar her i Køkkenet, har Fruen ikke Lyst til at se Stuen?“

Jeg fulgte med Glæde Opfordringen. „Stuen“ var et firkantet, ikke stort Rum, med Stengulv og blaa Vægge. Foruden den Dør, jeg var traadt ind ad, var der en til, der førte til Faarefolden. Konen holdt to Faar. Flere „Lokaler“ havde Huset ikke. Den største Del af Stuen optoges af en grønmalet Dobbeltseng med en Mængde Puder og en fast, firkantet, lav Træhimmel, der bares af Stolper. Ved Siden af stod et bornholmsk Stueur, paa hvilket man kun med Møje kunde skelne Tallene. Saa var der en høj, gammeldags Kommode med mange Skuffer, oven paa den laa en Bibel, desuden var den udsmykket med Porcellæns Kopper. Langs Vinduerne stod et lille Bord med en Lampe, en malet Træsofa uden Puder, og et Par Stole. En ganske lille Bilæggerovn, af en Konstruktion, som vist gaar et Par Aarhundreder tilbage i Tiden, passede udmærket i Ensemblet.

Den Gamle saa sig om med aabenbar Stolthed. „Alt, hvad Fruen ser her, det har været sat ud, hver en Smule, men jeg har arbejdet og slidt, til jeg fik det løst ind, Stykke for Stykke. Jeg har mangen Gang maattet gaa ind til Byen med det, mens Tarmene skreg i Livet paa mig af Sult, men hel og ren, det har jeg altid været.“

„Naa, men nu er det alt sammen Deres eget igen?“

„Ja, nu kan jeg jo sagtens, jeg har kun mig selv at sørge for; ja, jeg tør ikke klage, Gud har altid været god imod mig, og jeg er tilfreds med lidt.“

„Men falder Dagene Dem ikke forfærdelig lange om Vinteren, hvordan holder De det dog ud, ganske ene?“

„Ja, der er jo mange Uger, hvor Sneen fyger saadan til, at jeg ikke kan faa Døren op, men ud maa jeg jo for Kreaturerne Skyld. Saa kryber jeg ud gennem Vinduet. Først maa jeg grave Pasop ud; han vil nu

ikke være inde i Stuen hos mig, hvor slemt saa Vejret er; han hyler og tuder, lige til jeg sætter ham ud igen i hans Lænke i Hundehuset. Og saa er der Faarene, som skal have Føde. — Men man kan saamænd have det rigtig rart i sin Stue, blot man har lidt at lægge i Ovnen. Og jeg keder mig ikke, om der ogsaa gaar Maaneder, uden at jeg kan komme ud. Nej, jeg siger altid: Vorherre han glemmer ikke sine.“ Den gamle Kones Øjne skinnede, og der laa et inderlig tilfreds Smil om hendes Mund.

Jeg havde faaet min Kjole repareret, og rejste mig. „Ja, saa siger jeg Fruen saa mange Tak for alt godt; De kigger nok ind til mig, naar De en anden Gang kommer her paa Egnen.“ —

Jeg stod igen ude i den store Skov og saa over paa Eremitens hvide Hus, fra hvis Skorsten nu Røgen hvirvlede sig op — jeg havde tænkt at finde en menneskesky Særling, gemt bag dets kalkede Vægge, og jeg havde truffet et Menneske, der lod til at have fundet den eneste, opnaaelige Lykke, Livet ejer: Tilfredshed med det bestaaende. Var det virkelig Ensomheden, Ensomheden i Naturen, der havde udrettet dette Vidunder, eller var det — Tiden, eller maaske begge tilsammen.

Fru Rosalie.

En Kvinde som Mægler i en Strike.

En Kvinde ved Navn Amanda Deyo, Universitetspræst i de Forenede Stater, er nylig af den amerikanske Fredsforening, i hvilken hun er Medlem, bleven valgt til at mægle i den snart verdensberømte Homestead-Strike.

Hun gik straks til Carnegie Kompagniets Sekretær, Mr. Lovejoy, og erklærede, at hendes Mission var at mægle mellem Kompagniet og dets Arbejdere.

Der efter gik hun til Strikens ledende Mand, og begge Steder blev hun modtaget ikke alene med Høflighed, men ogsaa med den Agtelse for Kvinden, som er Amerikaneren egen.

Og man maa ingenlunde tro, at Amerikanerne, i Lighed med vore egne Landsmænd, falder i Staver af Forundring over, at en Kvinde vil optræde som Mægler; derovre er jo Kvinderne med i saa godt som alting.

Mrs. Deyo vil gaa frem paa samme Maade i denne Strike, som Fredsforeningen hidtil med Held har fulgt. Hun siger, der maa være en Misforstaaelse, og denne Misforstaaelse maa findes og hæves.

Mrs. Deyo forelagde de stridende Parter en Række Paragrafer, affattede af Universal Fredsforeningen i Anledning af Striken mellem Filadelfia og Readiv Jernbanekompagniet og dets Arbejdere.

Vi hidsætter her disse Paragrafer, for at vore Læsere kan se, med hvor megen Interesse den amerikanske Fredsforening omfatter Arbejderne og deres Kaar:

1. Arbejdsgiveren maa have Ret til, uden Indblanding, at vælge sine Arbejdere.
2. Den Arbejdssøgende maa have Ret til at søge sit Arbejde, hvor han tror, at hans Tjeneste vil blive bedst betalt.
3. Retten til at organisere til fælles Støtte tilhører alle uden Undtagelse, og at Arbejdsgivere eller Arbejdere tilhører særlige Organisationer, skal ikke være